

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2023 r.,

sprawy **U. W.**

oskarżonej z art. z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 22 listopada 2022 r. r., sygn. akt IV Ka 886/22

utrzymującego wyrok Sądu Rejonowego w Nakle

z dnia 30 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 128/21

1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zasądza od oskarżonej U.W. na rzecz oskarżyciela prywatnego A.N. kwotę 720 zł. (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym;

3) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża U.W..

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy oskarżonej U.W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, iż art. 523 § 2 k.p.k. wprowadza ograniczenia przedmiotowe w przypadku kasacji strony wniesionej na korzyść oskarżonego. Otóż można ją wnieść co do zasady jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Oznacza to, że przypadku wyroku mocą którego prawomocnie orzeczono inną karę czy warunkowo umorzono

postępowanie, kasacja na korzyść oskarżonego, w której nie zarzucono uchybień ujętych w przepisie art. 439 k.p.k., lecz inną rażącą obrazę prawa, jest niedopuszczalna. Natomiast gdy w takiej sytuacji, w kasacji jest powołanie na bezwzględną przyczynę odwoławczą, wskazaną w art. 439 k.p.k., a także są podniesione zarzuty innego rażącego naruszenia prawa, to Sąd Najwyższy zobowiązany jest ustosunkować się wyłącznie do zarzutów dopuszczalnych, czyli tylko do podniesionych w kasacji uchybień objętych treścią przepisu art. 439 k.p.k. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2005 r., II KK 127/04, OSNKW 2005, z. 7, poz. 72). Taka praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego uniemożliwia nadużywanie prawa, przez strony wnoszące kasacje, w zakresie ustawowego ograniczenia przewidzianego w przepisie art. 523 § 2 k.p.k.

Tak patrząc na kasację obrońcy oskarżonej U.W., to nie można podzielić podniesionego w niej zarzutu co do zaistnienia w sprawie okoliczności wyłączającej postępowanie karne, tj. przedawnienia karalności zarzucanego oskarżonej występkowi z art. 212 § 1 k.k. Otóż z ustaleń Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią, zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt IV Ka 886/22, od którego obrońca oskarżonej wniósł kasację, jasno wynika, iż przypisany oskarżonej czyn został popełniony w dniu 16 grudnia 2020 r., zaś prywatny akt oskarżenia został skutecznie złożony w dniu 31 marca 2021 r., czyli przed upływem rocznego terminu z art. 101 § 2 k.k. Nie doszło zatem do ustania karalności przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. ściganego z oskarżenia prywatnego.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[as]

